

ikke har den Indflydelse, som jeg vilde ønske, at han havde. Forøvrigt maa jeg til den Bemærkning, som den ærede Conseilspræsident gjorde med Hensyn til min Paalidelighed som Politiker, gjøre opmærksom paa, at en saadan Dom jo kun for mig har Betydning under Forudsætning af, at det Begreb om Paalidelighed, ud fra hvilket denne Dom fremstattes, er saaledes, at jeg høier mig for det. Hvad det angaar, at jeg skulde prøve paa at nyde Theen, kan jeg kun sige, at jeg saalænge har prøvet paa at faae den ned, at jeg ikke længer kan nyde den.

Conseilspræsidenten (Jonnesbech):

Naar det ærede Medlem har sagt, at det, han havde udtalt, ikke var rettet imod mig personlig, saa kan jeg jo forsaavidt lade, som om jeg fortaar det. Jeg vil imidlertid sige, at det ærede Medlem trak mig personlig frem under sin Behandling, men naar han nu desavouerer dette, saa finder jeg mig foranlediget til at sige, at jeg ikke har villet ripostere med Fornærmelser mod ham.

J. A. Hansen: Den ærede Conseilspræsident havde Ret, naar han, da han havde Ordet, sagde, at jeg havde fundet mig stødt ved, at han saa aabent og bestemt havde erklæret, at jeg saanedet ethvert Begreb til at dømme om disse Forhold, som vi netop skulle forhandle om, og som vi derfor skulle gjøre os Umage for, og som det er vor Pligt at have Begreb om. Men da den ærede Conseilspræsident nu desavouerede sine Udtalelser i den Grad, at han indskrænkede sig til at sige, at jeg ikke kjendte Noget til, hvorledes Forretningerne nu ere fordelte mellem de høiere og lavere Embedsmænd, kan jeg ogsaa ganske volig finde mig tilfreds med denne Erklæring. Det forekom mig, at der i den ærede Conseilspræsidents Udtalelser laa en vis Udsigt til en Overenskomst. Det glædede mig, at den ærede Minister antydede, at det var muligt, at vi kunde komme til det, som jeg havde sagt, nemlig at man burde forelægge saamlige Lønningslove til Revision for at opnaa det, som Conseilspræsidenten idag har erklæret, at det var Regjeringens Hensigt at opnaa. Jeg vil paa Forhaand sige den ærede Conseilspræsident, at naar han kommer dertil, vil han finde ikke mindre Velvilje hos mig med Hensyn til denne Sag end den, han tidligere har fundet med Hensyn til andre Lønningslove, og jeg tør i saa Henseende paa kalde den ærede Conseilspræsidents Vidnesbyrd fra de foregaaende Aar, i hvilke vi have forhandlet Lønningslove med hinanden. Jeg appellerer til ham, om han ikke ved Behandlingen af disse Lønningslove har fundet, at jeg efter min Overbevisning har strakt mig saa langt, at vi have kunnet blive enige, og jeg spørger den ærede Minister, om jeg ikke har vundet hans Anerkjendelse af, at jeg har strakt mig saa langt. Jeg erklærer, at min Belpilke derfor ikke kan blive mindre nu, naar vi

faae Sagen ind i denne Gænge, som jeg anser for sand og rigtig. Naar den ærede Conseilspræsident udtalte, at de militære Lønningslove have foreligget her et Par Aar, saa veed den ærede Minister jo nok, hvorfor de have ligget her. Vi have jo nemlig foreliggende for os to Love om Hærens og om Søværnets Ordning, og det er hele Udvalgets Mening — og det ikke alene de Medlemmer, som ere mine politiske Venner men hele Udvalgets Mening — at vi ikke med nogen Nytte kunne forhandle om disse to militære Lønningslove, førend vi have vedtaget Lovene om Hærens og Søværnets Ordning, hvorigjennem vi kunde faae en Mening om, hvilke Embedsmænd vi overhovedet skulde tale om med Hensyn til Lønninger. Det er altsaa ikke efter deres eget Indhold og Besskaffenhed, at Lønningslovene ere blevne liggende, men Grunden, hvorfor det tillige er sket, er, fordi vi alle erkjende, at det vilde være et unyttigt Arbejde at tage Lønningslovene for, førend vi vidste, hvor mange Embedsmænd der vilde blive, og hvorledes hele Ordningen af Hær og Flaade vilde være. Dette er Grunden, hvorfor de militære Lønningslove ere blevne liggende, og det er ikke paa nogen Maade sket, fordi vi vare uvilige til at forhandle disse Love. Dette skylder jeg at give en Forklaring om, thi det kunde ellers synes, som om Ministeren havde fundet en Grund til at bebrejde os, at disse Love ikke bleve fremmede. Jeg gjentager kun, at naar Regjeringen søger paa den efter dens Opfattelse rette Maade at skaffe sine Embedsmænd en Lønning, som maa være passende for Nutiden, saa maa den forelægge for os Lønningslovene til Revision; lader os saa se, om der er nogen Villie hos os til at give Embedsmændene den Løn, som de forlange, og som de have Ret til at fordrø efter Tidens nuværende Fordringer.

Solm: Jeg skal søge saavidt muligt at holde mig udenfor det Omraade, hvor man kommer ind paa det Personlige. Man er jo nu næsten naaet dertil, at saasnart man kommer ind paa et vigtigt Spørgsmaal, saa kommer man strax til at tale om hele vor politiske Stilling, man gaar strax ind paa de store konstitutionelle Spørgsmaal (Rimestad: Hvem gjør det?). Jeg troede rigtignok, at jeg skulde være fri for Afbrydelse, naar jeg begyndte med at sige, at jeg vilde afholde mig fra det Personlige; men det ærede Medlem er saa stærkt ind paa det, at han ikke kan lade mig blive ved denne min Beslutning. Det ærede Medlem er af dem, som i alt Fald ikke skulle have Skyld for, at man ikke kommer ind paa det Personlige, og jeg vil kun sige, at jeg beklager det; thi jeg synes, at netop det ærede Medlem, da jeg først kom ind her i Salen, var en af de Bedste at forhandle med. Det ærede Medlem er selv Skyld i, at at jeg kommer til at gaa noget udenom, skjøndt